

РЕШЕНИЕ

№ 1144

гр. С., 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.А
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20221110123050 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Г. И. И. твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане „Каско“, сключен с ответника ЗАД „А. Б.“ АД, е настъпило застрахователно събитие, като в периода между 17:30 ч. на 05.10.2021 г. и 08:40 ч. на 06.10.2021 г. застрахованото МПС „Пежо 3009“ с рама № VF3MJENZRKS432*** и рег. № СВ **** РК било противозаконно отнето от неизвестен извършител, докато било паркирано в гр. С., ж.к. „Г.“ до бл. 10. Автомобилът бил собственост на лизингодателя, който завел щета № 0300-21-217-500*** при ответното дружество, по която последното заплатило обезщетение в размер на 28 594 лв. По силата на договор за цесия от 04.04.2022 г. лизингодателят прехвърлил в полза на ищеца правото да получи неизплатената част от застрахователното обезщетение, за което ответното дружество било уведомена на 07.04.2022 г. Поддържа, че отказът за плащане на останалата част от обезщетението е неоснователен, тъй като не е налице основание по чл. 395, ал. 4 КЗ за намаляване на обезщетението. Искане се от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 25 000 лв., представляваща неизплатен остатък от застрахователно обезщетение за имуществени вреди по процесния лек автомобил, и сумата от 402,78 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 02.03.2022 г. до 28.04.2022 г.

Ответникът – ЗАД „А. Б.“ АД, оспорва иска по основание. Счита, че с извършеното плащане е изпълнил изцяло задължението си, като твърди, че били налице основания за редуциране на обезщетението с 50 % съобразно приложимите общи условия, тъй като ищецът не изпълнил задължението си да представи малък талон на автомобила.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди

събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 153 ГПК като неоспорени от ответника и ненуждаещи се от доказване по делото с доклада по делото са отделени следните обстоятелства - наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане „Каско“ с предмет – процесния автомобил, с посочените в договора покрития съгласно ОУ на ответното дружество; изплащане на 08.02.2022 г. от страна на ответното дружество в полза на лизингодателя на процесния автомобил застрахователно обезщетение в размер на 28 594 лв. Не се оспорва и настъпването в срока на покритие по договора за застраховка „Каско“ събитие, представляващо покрит застрахователен риск.

Застрахователното правоотношение се установява и от представената по делото застрахователна полица № 20-0300/303/5004090. От същата се установява, че за периода на застрахователно покритие от 17.12.2020 г. до 16.12.2021 г. между застрахования собственик на автомобила – „Р. Л. Б.“ ЕООД, с лизингополучател Г. И. И., и ЗАД „А. Б.“ АД, като застраховател, е сключен договор за застраховка на сухопътни превозни средства, без релсови превозни средства - „Каско“ по отношение на лек автомобил „Пежа 3008“, с рег. № СВ **** РК, по клауза „Пълно Каско, валутна клауза“, който включва следните покрити рискове: пожар и природни бедствия, кражба и грабеж на МПС, ПТП, сблъскване с и/или удар от други физически тела (в случаите, когато това не е ПТП), злоумишлени действия на трети лица вкл. вандализъм.

В представената от ищеца застрахователна полица, на който той се позовава, за да обоснове отговорността на застрахователя, се съдържа изявление, че е запознат с общите условия за застраховане на сухопътни превозни средства, без релсови превозни средства, на ЗАД „А. Б.“ АД, които представляват неразделна част от настоящата полица, екземпляр от които му е бил връчен.

Общи условия към застраховка „Каско“ на сухопътни превозни средства, без релсови превозни средства, на ЗАД „А. Б.“ АД, са представени по делото от ответника. От същите се установява, че съгласно чл. 78.8 застрахованият/застраховащият се задължава да не оставя в ППС която и да е от двете части на свидетелството за регистрация на автомобила. В чл. 88.4.1 е предвидено при кражба на ППС задължение на застрахования в срок до 25 часа от узнаване за събитието, а в случай, че срокът изтича в неработен ден – до края на първия работен ден, да уведоми застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и да му предостави всички комплекти устройства за достъп и стартиране на двигателя на ППС, както и двете части на свидетелството за регистрация (част I и част II – оригинали). Когато автомобилът е лизингов, се изисква представянето им в броя, предоставен от лизингодателя, на лизингополучателя. Съгласно чл. 92, в случай, че при настъпило застрахователно събитие кражба на цялото ППС застрахования не представи и предаде на застрахователя всички комплекти устройства за достъп и стартиране на двигателя на ППС, както и двете части на свидетелството за регистрация (част I и част II – оригинали), застрахователят намалява дължимото застрахователно обезщетение с 50 %.

Не се спори по делото, че във връзка с настъпило събитие – кражба на застрахованото превозно средство, е предаден от лизингодателя на застрахователя свидетелство за регистрация на автомобила – част 1, в оригинал, като същото се установява и от приложено по делото писмо до ЗАД „А. Б.“ АД (л. 37).

По делото не се оспорва от ответника, че въз основа на уведомление за щети по МПС от ищцата е образувана щета № 0300/21/777/500***, както и че същата е частично одобрена, като е изплатено застрахователно обезщетение в размер на 28 594 лв. в полза на лизингодателя.

От приложен по делото договор за цесия от 04.04.2022 г. се установява, че „Р. Л. Б.“ ЕООД е прехвърлило на Г. И. И. вземанията, които има към „ЗАД А. Б.“ АД във връзка с настъпило в периода между 17:30 г. на 05.10.2021 г. и 08:40 ч. на 06.10.2021 г. застрахователно събитие, представляващо противозаконно отнемане на автомобил „Пежо 3008“, с рег. № СВ **** РК, застраховано в „ЗАД А. Б.“ АД по застрахователна полица № 20-0300/303/5004090 за застраховка „Пълно автокаска“, сключена на 13.12.2019 г., във връзка с което „ЗАД А. Б.“ АД е образувало щета № 0300/21/777/500***.

По делото е приложено и писмо от „Р. Л. Б.“ ЕООД, адресирано до Г. И. И., потвърждение на извършената цесия, както и уведомление от „Р. Л. Б.“ ЕООД до „ЗАД А. Б.“ АД с вх. № 1-101-4101-1172/07.04.2022 г. при ответника, с което застрахователното дружество се уведомява за извършеното прехвърляне на вземанията по горесцитирания договор за цесия.

Видно от доклад по щета и сравнителна експертиза застрахователят е определил обезщетение в размер на 57 188 лв.

От неоспореното от страните заключение на САТЕ се установява, че действителната стойност на процесния лек автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на реализиране на застрахователното събитие, е 52 862 лв.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ, вр. чл. 99 ЗЗД:

За основателността на иска следва да се установи от ищеца по делото кумулативното наличие на следните предпоставки: възникването на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каска“ с предмет – процесният автомобил; настъпването в срока на застрахователното покритие на застрахователно събитие, за което застрахователят носи риска и в причинна връзка, с което са настъпили вреди на процесния лек автомобил, както и действителния размер на вредите, настъпили в причинна връзка със застрахователното събитие.

В тежест на ответника е да докаже наличието на основание за намаляване или изключване на застрахователната му отговорност, респ. при доказване на фактите, които са в тежест на ищеца – да установи положителния факт на плащане на дълга.

При така разпределената доказателствена тежест съдът намира, че искът е частично основателен. Съображенията за това са следните:

По делото се установява активната материална легитимация на ищеца да предяви настоящата претенция за осъждане на застрахователя да изплати обезщетение за вреди от събитие, представляващо покрит риск по договора за застраховка. Съгласно разпоредбата на чл. 384, ал. 2, т. 2 КЗ при кражба или тотална щета на лизинговото имущество обезщетението се изплаща на лизингодателя, като застрахователят е длъжен да уведоми изрично и писмено в еднодневен срок от деня на плащането лизингополучателя, като посочи размера на извършеното плащане. В случая материалната легитимация на ищеца следва от наличието на доказано по делото

прехвърляне на вземанията на лизингодателя в полза на лизингополучателя по повод вземанията във връзка с регистрираната щета за покрит риск – кражба на МПС, и наличието на уведомление по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, с което цедентът е уведомил длъжника за извършеното прехвърляне, което на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД представлява предпоставка прехвърлянето да породи действие спрямо него и третите лица.

По делото не се спори между страните, а и от застрахователна полица № BG/01/120001390456 се установява наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско“ с предмет – процесният лек автомобил, към момента на настъпване на застрахователното събитие, при уговорено покритие по риск Каско, както следва: природни бедствия, пожар, експлозия, имплозия, удар с животно, кражба и грабеж на МПС, стъкла, злоумишлени действия на трети лица, вкл. вандализъм, ПТП и паркинг.

На следващо място, от неоспореното от страните заключение на САТЕ се установява, че действителната стойност на процесния лек автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на реализиране на застрахователното събитие, е 52 862 лв.

Обемът на застрахователната отговорност при имуществена застраховка „Каско“ се определя от закона – чл. 343, ал. 1 КЗ, и от съдържанието на конкретния застрахователен договор, а при наличие на предпоставките по чл. 348, ал. 1 КЗ и от Общите условия на застрахователя на предлагания вид застраховка. Страните по договора са свободни да уговорят, както основанията за носене на отговорност на застрахователя в случай на увреждане на застрахованото имущество, така и основанията за освобождаване от застрахователна отговорност, като по отношение на освобождаването от застрахователна отговорност са ограничени от императивните разпоредби на закона.

Спорният въпрос в настоящото производство е дали ответното дружество може да намали дължимото застрахователно обезщетение, ако застрахованият – ищец не е спазил задълженията си по чл. 78.8 и чл. 88.4.1 от Общите условия към договора застрахованият/застраховачият да не оставя в ППС която и да е от двете части на свидетелството за регистрация на автомобила, и при уведомяване за настъпило застрахователно събитие да му предостави двете части на свидетелството за регистрация (част I и част II – оригинали).

Характерна особеност на основанията за освобождаване от отговорност и за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение по КЗ е, че те се определят със закон. Според Решение № 175 от 13.01.2014 г. по т. д. № 1060/2012 г. на ВКС, I т. о., КЗ /отм./ не предвижда изрично задължение на застрахователя да изчерпи основанията си за отказ, нито поставя като условие за предявяването им в исковото производство, да са предявени предходно и достигнали до знанието на застрахования. Посочената съдебна практика е относима и към новия КЗ /в сила от 01.01.2016 г./.

Разпоредбите, уреждащи основанията за намаляване или отказ от плащане на застрахователно обезщетение в Кодекса за застраховането, в сила от 01.01.2016 г., са тези на чл. 363 и чл. 364 КЗ - касаещи случаите на неточно обявяване на обстоятелства при сключване на застрахователния договор; чл. 395 КЗ-свързана с неизпълнение задълженията на застрахования за предотвратяване и ограничаване на вредите; чл. 403, ал. 4 КЗ, касаеща отказа за заплащане на застрахователно обезщетение при умишлено неизпълнение на задължението за съобщаване.

Действително, както твърди ищецът, отказът от изплащане на застрахователно обезщетение е обусловен от наличието на причинно-следствена връзка между неизпълнението на конкретно задължение по застрахователния договор и настъпването на застрахователното събитие съгласно аналогичните разпоредби на чл. 211, т. 2 КЗ (отм.) и чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ. По въпроса е формирана трайна и непротиворечива практика на касационната инстанция. В нея е възприето разрешението, че за да бъде отказано изплащане на застрахователно обезщетение от застрахователя, е необходимо застрахованият да не е изпълнил свое задължение по застрахователния договор, което е предвидено в закон или в самия договор и е значително от гледна точка на застрахователя, и настъпването на застрахователното събитие да е последица от неизпълнението на това задължение, т. е. да съществува причинно - следствена връзка между неизпълнение и застрахователното събитие. Понятието „значително“ включва такова по вид и характер задължение, което въздейства пряко върху размера на риска, върху обхвата и размера на вредите или възпрепятства доказването им, т. е. без чието изпълнение биха се създали съществени пречки за застрахователя да осъществява дейността си. Прието е също, че ако конкретното неизпълнено договорно задължение на застрахования, дори и укоримо, не се е отразило неблагоприятно върху проявлението на риска или върху възможността за ограничаване и предотвратяване на вредите, респ. на техния обем, до степен, която не позволява застрахователят да го носи, то липсва основание да се приеме, че за последния е възникнало правото на отказ да плати застрахователната сума или обезщетение. За да се аргументира правото на отказ, не е достатъчно да се констатира простото неизпълнение от страна на застрахования на конкретното договорно задължение, а следва да се докаже (от застрахователя), че съществува причинна връзка между договорното неизпълнение и настъпването на застрахователното събитие, че неизпълнението е увеличило риска от имущественото увреждане или е препятствало доказването на вредите, респ. на обстоятелствата, при които е настъпило събитието (*Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. на ВКС, I т. о., Решение № 105/11.07.2017 г. по т. д. № 1325/2016 г. на ВКС, I т. о., Решение № 86/18.07.2014 г. по т. д. № 2230/2014 г. на ВКС, II т. о., Решение № 2/20.05.2013 г. по т. д. № 1031/2011 г. на ВКС, I т. о., Решение № 140/01.08.2018 г. по т. д. № 2278/2017 г. на ВКС, I т. о., Решение № 32/11.08.2014 г. по т. д. № 1262/2013 г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 124/04.08.2015 г. по т. д. № 440/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 167/07.02.2017 г. по т. д. № 1655/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 32/11.08.2014 г. по т. д. № 1262/2013 г. на ВКС, II т. о., Решение № 144/21.01.2021 г. по т.д. № 2365/2019 г. на ВКС, ТК, II т.о. и др.*). За да е налице визираната от закона причинна връзка, достатъчно е неизпълнението (с оглед самото му съдържание, да е от естество да провокира (причини, улесни, допринесе за (настъпването на застрахователното събитие, с което да е увеличило риска от имуществено увреждане или че е препятствало доказването на вредите, респ. на

обстоятелствата, при които е настъпило събитието (*така Определение № 299 от 13.05.2021 г. на ВКС по т. д. № 1769/2020 г., I т. о., ТК, Решение по т. д. № 2365/2019 г. на II т. о.*). Съгласно Решение № 86/18.07.2014 г. по т.д. № 2230/2013 г. на ВКС, II т.о. оставянето на регистрационния талон в откраднатото МПС, обект на застраховка „Каско на МПС“, при настъпване на застрахователното събитие - кражба, не съставлява значително с оглед интереса на застрахователя неизпълнение на задължението по застрахователния договор по смисъла на чл. 211, ал. 2 КЗ и като такова не е основание за пълен отказ от изплащане на застрахователно обезщетение по чл. 208 КЗ; нарушението на задължението да не се оставя, която и да е част от регистрационния талон на автомобила в МПС, изрично предвидено в застрахователния договор, може само да доведе до намаляване на съответното застрахователно обезщетение, съгласно чл. 207, ал. 2 КЗ при положение, че застрахователното събитие вече е настъпило, но не и да обоснове пълен отказ от плащане на обезщетение. Решението е постановено при действието на КЗ (отм.) и с него е извършено тълкуване на разпоредбата на чл. 207, ал. 2 КЗ (отм.), съгласно която при неизпълнение от застрахователя на задълженията по ал. 1 (включително да спазва предписанията на застрахователя) застрахователят има право да прекрати застрахователния договор само ако не е настъпило застрахователно събитие. В случай на настъпване на застрахователно събитие застрахователят може да намали съответно застрахователното обезщетение. Ако настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по ал. 1, застрахователят може да откаже плащане само ако изрично е предвидил това в договора. Видно от цитираната разпоредба нормативно ограничение е предвидено единствено по отношение на отказа за изплащане на обезщетение – настъпването на застрахователното събитие да е следствие от неизпълнението на задължението, като такова ограничение не съществува при намаляване на обезщетението, като е предвидено единствено същото да е съответно на неизпълнението.

Конкретиката на случая обаче сочи, че спорът между страните е възникнал не поради пълен отказ на застрахователя да изплати застрахователно обезщетение по смисъла на чл. 408, ал. 1, т. 3 КТ, а поради изплащане на такова в по-малък размер. Застрахователят се позовава на чл. 92 от общите условия, съгласно който е предвидена възможност да намали обезщетението с 50 %.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗЗД страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави. Чл. 20а ЗЗД изрично императивно указва, че договорът има силата на закон, за тези които са го сключили, а ал. 2 уточнява, че всяко изменение на договорното правоотношение и неговите последици възникват само при взаимно съгласие между страните или по силата на закона. Предпоставка за позоваване и прилагане на правилото на чл. 20а ЗЗД е установяване, че конкретното договорно съдържание не излиза извън императивните рамки на чл. 9 ЗЗД, ограничаващи свободата на договаряне.

В случая правоотношението се регулира от действащия Кодекс на застраховането (в сила от 01.01.2016 г.). Съгласно разпоредбата на чл. 395, ал. 4 КЗ при настъпването на застрахователно събитие застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, ако събитието е следствие от неизпълнение на задължението по ал. 1 и само ако изрично е предвидил това в договора. В случай че настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по ал. 1, но това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора, застрахователят може да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението. Видно от приложимата нормативна уредба, както за отказа за изплащане на обезщетение, така за намаляването му, наличието на причинно-следствена връзка между неизпълнение на задължението и настъпване на събитието е предвидено като необходима предпоставка. Предвид наличие на императивна уредба, която регламентира основанията за намаляване на обезщетението, то и предвиденото в договора следва да е съобразено с нея.

В случая по делото не се твърди от застрахователя неизпълнението на тези конкретни договорни задължения да е в причинна-връзка с настъпване на застрахователното събитие. Наличието на такава следва да е конкретно и установено, а не да се предполага. Предвид липсата на твърдения за такава, респективно и на ангажирани доказателства за установяването □, съдът намира, че цитираните клаузи от общите условия не могат да служат като основание за редуциране на дължимото обезщетение.

За определяне на размера на дължимото застрахователно обезщетение, съдът кредитира заключението на САТЕ, от което се установява, че действителната стойност на процесния автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 52 862 лв. След приспадане на доброволно платената в полза на лизингодателя сума в размер на 28 594 лв., представляваща 50 % от определеното от застрахователя обезщетение, се получава дължим остатък от 24 268 лв.

Предвид изложеното по – горе, искът с правно основание чл. 405, ал.1 КЗ следва да се уважи за сумата от 24 268 лв., представляваща неизплатен остатък от застрахователно обезщетение за имуществени вреди по застраховка „Каско“ за причинени щети вследствие на настъпило застрахователно събитие кражба на застрахованото МПС „Пежо 3009“ с рама № VF3MJENZRKS432*** и рег. № СВ **** РК, настъпила в периода между 17:30 ч. на 05.10.2021 г. и 08:40 ч. на 06.10.2021 г. За разликата над сумата от 24 268 лв. до пълния предявен размер от 25 000 лв. искът подлежи на отхвърляне като неоснователен.

Върху сумата от 24268 лв. се дължи законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 29.04.2022 г. до окончателното плащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да установи наличието на главен паричен дълг и изпадане на ответника в забава за погасяването му.

Съгласно чл. 405, ал. 1 КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. Срокът не може да бъде по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1-3 или 5, а в последната разпоредба срокът е 15 дни от представяне на всички доказателства по чл. 106. Това е предвидена и в т. 82 от приложимите към процесния договор за застраховане Общи условия, съгласно които изплащането на застрахователното обезщетение се извършва до 15 дни след представяне на всички изискани от застрахователя документи. В

разглеждания случай на 04.02.2022 г. е наредено изплащане на сумата от 28 594 лв., следователно най-късно на тази дата ответникът е разполагал с всички необходими документи. Към 02.03.2022 г. е изтекъл 15-дневният срок за плащане, поради което към тази дата ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение за същата. Ето защо претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателна за целия период от 02.03.2022 г. до 28.04.2022 г., но до размера **390.98** лева, изчислен по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен калкулатор. За разликата до пълния предявен размер от 402,78 лева искът подлежи на отхвърляне.

По разноските:

С оглед изхода на спора всяка от страните има право да ☐ бъдат присъдени разноски, като и всяка от тях претендира такива.

Ищецът е претендирал разноски в общ размер от 2650 лв., от които 1050 лв. държавна такса, 300 лв. депозит за експертиза и 1300 лв. платено адвокатско възнаграждение. Съразмерно на уважената част от претенциите ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **2572,41** лв. разноски за настоящото производство.

Ответникът е претендирал разноски в размер на 1896 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС. Неоснователно е възражението на ищеца за липса на две насрещни волеизявления между ответника и адвокатското дружество за заплащане на възнаграждението, доколкото договорът за правна защита и съдействие е неформален, а заплащането на сумата потвърждава наличието му. Основателно е обаче възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, изчислен съобразно материалния интерес по делото според приложимата редакция на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба N 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 1280 лв. без ДДС или 1536 лв. с ДДС. Тъй като делото е приключило само в едно открито съдебно заседание, то адвокатското възнаграждение на ищцата следва да се намали до минимума, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба N 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – сумата от 1536 лв. с ДДС, въз основа на която да се изчисли дължимата сума за разноски. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от **44,97** лв., представляваща разноски по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К. А. Д.“ N 59, да заплати на Г. И. И., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Г.“ № 10, ет. 5, ап. 21, по иск с правно основание **чл. 405, ал. 1 КЗ** сумата от **24 268** **лв.**, представляваща неизплатен остатък от застрахователно обезщетение за имуществени вреди по застраховка „Каско“ за причинени щети вследствие на настъпило застрахователно събитие кражба на застрахованото МПС „Пежо 3009“ с рама № VF3MJENZRKS432*** и рег. № СВ **** РК, настъпила в периода между 17:30 ч. на 05.10.2021 г. и 08:40 ч. на 06.10.2021 г., **ведно със законната лихва от 29.04.2022 г.** до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от

24 268 лв. до пълния предявен размер от 25 000 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К. А. Д.“ N 59, да заплати на Г. И. И., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Г.“ № 10, ет. 5, ап. 21, по иск с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** сумата от **390.98** лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 02.03.2022 г. до 28.04.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 390,98 лв. до пълния предявен размер от 402,78 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: ***** да заплати на Г. И. И., ЕГН: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД, сумата от **2572,41 лв.** разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА Г. И. И., ЕГН: ***** да заплати на ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: *****, на основание чл. 78, ал. 3 ЗЗД, сумата от **44,97 лв.** разноски за настоящото производство.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____